

2. Zarzut drugi dzieli się na dwie części. W części pierwszej Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni art. 1 d statutu, zgodnie z którym ograniczenie wyboru drugiego języka nie musi stanowić dyskryminacji, lecz może być uzasadnione w świetle interesu ogólnego, takiego jak interes służby w zakresie polityki personalnej. W części drugiej Komisja podnosi, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, ponieważ poszukując uzasadnienia ograniczenia wyboru drugiego języka, poprzestał w zaskarżonym wyroku wyłącznie na wzięciu pod uwagę ogłoszeń o konkursach, gdy tymczasem powinien uwzględnić również przepisy ogólne i ich treść.
3. Zarzut trzeci dzieli się na trzy części. W części pierwszej Komisja podnosi, że Sąd nie mógł stwierdzić w zaskarżonym wyroku, bez błędnej wykładni art. 28 f statutu, że wymogi dotyczące umiejętności językowych nie wchodzą w zakres kompetencji kandydatów, o których mowa w art. 27 statutu. W części drugiej Komisja podnosi, że Sąd błędnie określił parametry dokonywanej przez siebie kontroli sądowej, która powinna ograniczać się do oceny oczywistego błędu w ocenie lub arbitralnego traktowania. W części trzeciej Komisja argumentuje, że Sąd przekroczył granice swoich uprawnień, dokonując merytorycznej oceny wyboru, aby nie wprowadzać, oprócz trzech języków wskazanych w ogłoszeniach (angielskiego, francuskiego i niemieckiego) również innych języków, i zastępując w konsekwencji administrację.
4. W zarzucie czwartym odwołania Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo przy wykładni art. 2 rozporządzenia nr 1/58, ponieważ stwierdził, że komunikacja pomiędzy EPSO i kandydatami wchodzi w zakres stosowania tego przepisu, jednak z wyłączeniem jakiegokolwiek możliwości ograniczenia wyboru drugiego języka. Tymczasem możliwość wprowadzenia takiego ograniczenia wynika zdaniem Komisji z art. 1 d ust. 5 i 6 statutu, któremu podlegają również kandydaci w postępowaniu konkursowym.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sø- og Handelsretten (Dania)
w dniu 7 grudnia 2016 r. – Ernst & Young P/S/Konkurrencerådet**

(Sprawa C-633/16)

(2017/C 046/19)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Sø- og Handelsretten

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ernst & Young P/S

Strona pozwana: Konkurrencerådet

Pytania prejudycjalne

1. Według jakich kryteriów należy oceniać to, czy działanie/zachowanie danego przedsiębiorstwa jest objęte zakazem ustanowionym w art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw ⁽¹⁾ (zakazem uprzedniego wprowadzania w życie koncentracji) i czy do uznania, że mamy do czynienia z wprowadzaniem w życie w rozumieniu tego art. 7 ust. 1 konieczne jest, żeby dane działanie, w całości lub częściowo, pod względem prawnym lub faktycznym, stanowiło część zmiany w kontroli lub fuzji działalności uczestniczących w nim przedsiębiorstw, które – przy założeniu przekroczenia progów ilościowych – powoduje powstanie obowiązku zgłoszenia?
2. Czy takie jak rozpatrywane w niniejszym przypadku wypowiedzenie umowy o współpracy, które zostało złożone w okolicznościach odpowiadającym tym opisanych w odesłaniu prejudycjalnym, stanowi wprowadzenie w życie objęte zakazem ustanowionym w art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 139/2004 i jakie kryteria należy stosować przy wydawaniu rozstrzygnięcia w tym względzie?
3. Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie 2 ma znaczenie to, że wypowiedzenie to rzeczywiście pociągnęło za sobą istotne z punktu widzenia konkurencji skutki rynkowe?

4. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3 Trybunał jest proszony o wyjaśnienie, jakie kryteria i jaki stopień prawdopodobieństwa należy przyjąć wydając w konkretnym przypadku rozstrzygnięcie w przedmiocie tego, czy to wypowiedzenie pociągnęło za sobą takie skutki rynkowe, w tym również stopień prawdopodobieństwa, że te istotne z punktu widzenia konkurencji skutki można również wytłumaczyć innymi przyczynami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24 s. 1 – wydanie specjalne w języku polskim: rozdział 08 tom 003 s. 40-61)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo de Pamplona (Hiszpania) w dniu 9 grudnia 2016 r. – Wilber López Pastuzano/ Delegación del Gobierno de Navarra

(Sprawa C-636/16)

(2017/C 046/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo de Pamplona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wilber López Pastuzano

Druga strona postępowania: Delegación del Gobierno Central en Navarra

Pytania prejudycjalne

Czy art. 12 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w sporze głównym – oraz orzecznictwu dokonującemu jego wykładni – które nie przewiduje stosowania wymogów ochrony przed wydalaniem cudzoziemca będącego rezydentem długoterminowym w odniesieniu do każdej decyzji administracyjnej o wydaleniu bez względu na charakter lub tryb prawny tej decyzji, lecz ogranicza zakres stosowania tych wymogów tylko do jednego konkretnego trybu wydalenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 16. s.44.